

A fost odată un Uriaș cumsecade care locuia, cum locuiesc toți uriașii, într-un castel de granit, mare și întunecat, aflat în vârful unui munte înalt. Și cum era el cumsecade (și foarte prietenos), Uriașul se simțea tare singur în castelul lui mare, așa că uneori cobora din vârful muntelui să-i viziteze pe omuleții care locuiau în sătucul din vale.

Dar sătenii nu înțelegeau defel ce căuta Uriașul cumsecade pe la ei. Așa că-i trânteau ușile în nas și-și zăvorau ferestrele.

— Ia orice vrei. Ia vitele. Ia grânele. Ia orice, numai lasă-ne în pace! strigau dindărătul ușilor ferecate sătenii înfricoșați.

Uriaşul a încercat să le spună că nu voia să le ia vitele (de vreme ce era vegetarian) și că n-avea nevoie de grânele lor (de vreme ce cultiva în vârful muntelui toate cerealele care-i trebuiau). Tot ce-și dorea era să vină pe la ei și să mai schimbe o vorbă. Dar sătenii își acopereau urechile cu palmele și nu auzeau un cuvânt! Asta pentru că vocea Uriaşului bubuia ca un tunet, chiar și atunci când încerca să vorbească încetișor.

Și totuși, era cineva în sat care înțelegea ce spunea Uriaşul – un netrebnic care-și petrecea mai tot timpul pregătind fel de fel de fierturi otrăvitoare, despre care spunea că fac minuni.

Omul acesta, care zicea că-i vrăjitor, era și cam tare de urechi. Iar când Uriașul a coborât în sat și le-a spus sătenilor: „Bună dimineța! Am venit să mai schimbăm o vorbă, să mai treacă timpul“, Vrăjitorul cel netrebnic nu și-a acoperit urechile cu palmele. Și, cu toate că era aproape surd, a auzit glasul răsunător al Uriașului!

— Pocitania de Uriaș vrea mai multe grâne, le-a spus el sătenilor după ce Uriașul a plecat acasă. Da, pocitania de Uriaș vrea două sute zece... nu, două sute nouăsprezece... am notat aici în carnețel... Așa, două sute nouăsprezece banițe cu porumb, toți pepenii pe care-i aveți și douăzeci și patru din cele mai bune vaci de lapte... și vrea să-i lăsați toate astea marțea viitoare, la jumătatea cărării ce duce în vârful muntelui.

Iar sătenii, înfricoșați, au făcut întocmai.

Se făcea că taman marțea Uriașul cel cumsecade era ocupat până peste cap, de nici nu scotea nasul din castel, așa că nici gând să-i zărească pe sătenii înfricoșați cărând porumbul și celelalte lucruri până la jumătatea cărării. Iar Vrăjitorul cel netrebnic o știa prea bine.

Știa că luna Uriașul cel cumsecade spăla rufe, și-și petrecea toate zilele de marți călcându-și cearșafurile imense și cămășile cât o pânză de cort... fiindcă nu era însurat și locuia singur, singurel.

În fiecare marți noaptea, când toată lumea dormea dusă, Vrajitorul cel netrebnic, ajutat de servitorii lui (toți foști tâlhari, foști pirați și foști bandiți), căra lucrurile aduse de săteni pe munte într-o peșteră numai de ei știută. Acolo ascundea grânele și toate celelalte.

Și au ținut-o așa ani de zile. Vrajitorul era tot mai bogat, sătenii erau tot mai săraci, iar Uriașul cel cumsecade și nevinovat, tot mai singur. Lucrurile ar fi putut merge așa în continuare... Vrajitorul să devină tot mai bogat, sătenii, tot mai săraci, iar Uriașul cumsecade, tot mai trist din pricina singurătății, dacă n-ar fi fost o fetiță pe nume Gwendolyn.